

Die Endlösung

Die Endlösung der Judenfrage (*eindoplossing van het Jodenprobleem*) is de in het Nederlands gebruikelijke term voor het Duitse plan om een systematische en veelomvattende genocide (ook wel de Holocaust of Shoah genoemd) op het Joodse volk in Europa te plegen. De term werd bedacht door Adolf Eichmann, een van de verantwoordelijken voor de uitvoering van het plan. Hiervoor werd hij in 1962 ter dood gebracht in Jeruzalem.

In de Engelstalige wereld wordt veelal voor de *Endlösung* het begrip *Final Solution* gebruikt. In de Nederlandstalige literatuur wordt echter het begrip *Endlösung* veel gebruikt. Abel Herzberg gebruikt het woord in zijn boek *Kroniek der Jodenvervolging 1940-1945*. Een van de hoofdstukken uit dit boek draagt de titel *Endlösung der Judenfrage*. Ook Jacques Presser gebruikt de term in zijn boek *Ondergang*. Loe de Jong gebruikt het begrip in zijn *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog*.

In Oost-Europa werden, direct volgend op de Duitse aanval op de Sovjet-Unie in juni 1941, meer dan een miljoen Joden vermoord. Deze moordpartijen werden hoofdzakelijk uitgevoerd door Einsatzgruppen die achter het front opereerden. Deze misdaden vonden plaats voordat (vanaf het voorjaar van 1942) de Endlösung georganiseerd was. Het besluit om alle onder Duitse jurisdictie vallende Europese Joden systematisch (op mechanisch-industriële wijze) te vernietigen, is vermoedelijk (in een aantal etappes) in de tweede helft van 1941 genomen. De operationele implementatie ervan werd besproken tijdens de Wannseeconferentie op 20 januari 1942. De verslagen en notulen van deze bijeenkomst zijn na de Tweede Wereldoorlog intact aangetroffen en zij dienden onder meer als bewijsmateriaal bij de processen van Neurenberg. In het voorjaar van 1942 ging de Operatie Reinhard van start, waarmee de systematische vernietiging werd ingezet.

Onder historici bestaat nog geen volledige consensus over het tijdstip waarop de nazitop besloot het Europese Jodendom te vernietigen. Algemeen wordt aanvaard dat de grote lijnen van de Endlösung gedurende de zomer en de herfst van 1941 vast kwamen te liggen. Volgens de historicus Christopher Browning is de beslissing om de Joden uit te roeien in twee etappes genomen: in juli 1941 viel het besluit om alle Russische Joden te vernietigen, nadat direct na de Duitse inval de Einsatzgruppen reeds begonnen waren met het uitmoorden van honderdduizenden Russische Joden. In oktober 1941 viel volgens Browning het besluit om alle overige Joden in het onder Duitse invloed staande deel van Europa uit te roeien. In dit licht moet dan ook de brief van 31 juli 1941 van Hermann Goering aan Reinhard Heydrich worden gezien, waarin Goering zegt:

In Ergänzung der Ihnen bereits mit Erlass vom 24.1.39 übertragenen Aufgabe, die Judenfrage im Form der Auswanderung oder Evakuierung einer der Zeitverhältnissen entsprechend möglichst günstigen Lösung zuzuführen, beauftrage ich Sie hiermit, alle erforderlichen Vorbereitungen in organisatorischer und materieller Hinsicht zu treffen für eine Gesamtlösung der Judenfrage im deutschen Einflussgebiet in Europa.

(vertaling: In aanvulling op uw opdracht van 24 januari 1939 om het Joodse probleem in de vorm van emigratie of evacuering op te lossen op een manier die recht doet aan het huidige tijdsgewricht, geef ik u hierbij de opdracht om alle organisatorische en materiële voorbereidingen te treffen voor een totale

oplossing van het Joodse probleem in het onder Duitse invloed staande Europese gebied).

De historicus Christian Gerlach bepleitte een ander tijdsplan. Hij stelde dat Hitler het finale besluit bekendmaakte op 12 december 1941 tijdens een toespraak tot een gezelschap van *Reichsleiters* en *Gauleiters* van de NSDAP. De dag na deze toespraak noteerde Joseph Goebbels in zijn dagboek dat Hitler had gezegd dat er schoon schip zou worden gemaakt met betrekking tot de Joden. De Joden waren volgens Hitler de wereldoorlog begonnen en nu zouden zij als gevolg daarvan zelf worden uitgeroeid. Op 16 december 1941 hield Hans Frank een toespraak tot regionale leiders in het Generaal Gouvernement, waarin hij in dezelfde bewoordingen over het vernietigen van de Joodse bevolking sprak.

Rond november 1941 waren de eerste vernietigingskampen aangelegd: eerst Belzec, toen Sobibór, Treblinka, Chelmno en Majdanek, en ten slotte Auschwitz-Birkenau. De massamoord op de Joden nam vroeg in 1942 een aanvang.

Wannseeconferentie

Doel van de conferentie

De aanvankelijke doelstelling van de nazi's was de Joden ervan te overtuigen dat zij niet in Nazi-Duitsland thuishoorden. Via intimidatie, discriminatie en systematische uitsluiting van de Duitse Joden, werd hen het leven dusdanig zuur gemaakt dat zij 'vrijwillig zouden emigreren'. Joden die in Duitsland bleven, werden opgesloten in concentratiekampen en getto's, waaronder de beruchte Getto van Warschau, dat door de nazi's na de inval in Polen (sept. 1939) in gebruik werd genomen. Na de Duitse inval in de Sovjet-Unie (juni 1941) kwamen grote stukken van de Sovjet-Unie in handen van de Duitsers. In deze gebieden bevonden zich ook veel Joden, die door de nazi's op transport naar concentratiekampen werden gezet. De concentratiekampen en getto's konden de grote aantallen gevangenen echter niet meer aan. Enkele hoge Duitse ambtenaren en SS'ers, waaronder Reinhard Heydrich, kregen de opdracht om het Jodenprobleem eens en voor altijd 'op te lossen'.

Van het begin af aan werd de conferentie gedomineerd door Reinhard Heydrich, de 'Slager van Praag'. Voor hem stond het vast dat de Joden op efficiënte wijze moesten worden uitgeroeid. Tijdens de conferentie werd de term uitroeien niet daadwerkelijk gebruikt, maar werd er gesproken over 'evacueren'. In de loop van de conferentie werd besproken hoe de Joden zouden moeten worden uitgeroeid. Nadat

de nieuwste resultaten waren besproken over het gebruik van het gifgas Zyklon B, werd min of meer besloten dat de Joden zouden worden vergast. Hiertegen kwamen enkele deelnemers echter in opstand. Kritzinger bleef volhouden dat opsluiting van de Joden de juiste oplossing was. Wilhelm Stuckart bepleitte een massale sterilisatie. Josef Bühler, die voor het Generaal-Gouvernement in Polen werkte, schaarde zich achter de vergassing, maar vroeg of eerst de Joden uit het getto van Warschau konden worden vermoord, omdat er daar grote kans was dat er besmettelijke ziekten zouden uitbreken. Bühler was niet bezorgd of de Joodse mensen ziek werden, maar hij vreesde de gezondheid van de SS'ers. Otto Hofmann tenslotte, bepleitte sterilisatie van Joden die uit gemengde huwelijken waren voortgekomen (de zgn. *Mischlinge*). Uiteindelijk wist Heydrich alle deelnemers over de streep te halen, en men stemde eenstemmig in met de vergassing van en moord op het Joodse volk.

Een heikel punt tijdens de Wannseeconferentie was de behandeling van Joden die geboren waren uit een gemengd Joods-niet-Joods huwelijk of half-joodse mensen waarvan een grootouder Joods was. Daar werd geen overeenstemming over bereikt. Vaak kwamen mensen met deze en soortgelijke gevallen alsnog terecht in de concentratiekampen.

Na de oorlog vond men op het ministerie van Buitenlandse Zaken nog één ongeschonden exemplaar van de notulen; alle overige waren vernietigd. Op deze wijze, en door verklaringen van verdachten, is men redelijk goed op de hoogte van wat er in Wannsee is gebeurd.

Tweede Wereldoorlog: ontstaan van de gaskamers

Vanaf 1939 werden in Nazi-Duitsland en in de door de nazi's bezette gebieden in Oost-Europa op grote schaal krijgsgevangenen, verzetsstrijders, zigeuners, Joden en andersdenkenden als Jehova's getuigen vermoord. In aanvang gebeurde dat door de slachtoffers neer te schieten. Meestal stonden de slachtoffers voor grote door henzelf gegraven greppels waarna ze door een doodseskader één voor één werden neergeschoten. De Duitse leiders vonden deze methode te duur (de kogels konden beter in de strijd gebruikt worden), er waren veel mensen voor nodig en het doodschieten van onschuldige mensen (waaronder veel kinderen) was belastend voor de deelnemers aan een doodseskader. De soldaten liepen grote kans om zenuwziek te worden. Daarom werd er gezocht naar methoden die goedkoper waren en waar de daders minder last van zouden hebben.

De nazi's experimenteerden met explosieven: gevangenen werden bij elkaar gedreven in een gebouw, waarna het gebouw werd opgeblazen. Deze methode was wel effectief in de zin dat geen van de slachtoffers de explosie overleefde, maar het opruimen van lichaamsdelen was minstens zo belastend als de executie van gevangenen. Men ging op zoek naar een methode waarmee men grote groepen mensen in één keer kon doden, zonder dat er bloed aan te pas kwam. In de jaren '30 gebruikten de Nazi's al koolmonoxide (vaak uitlaatgassen van vrachtauto's) voor het doden van lichamelijke en geestelijke gehandicapten. Dit werd eufemistisch het euthanasie-programma genoemd. Deze methode van vergassen ging men ook toepassen op gevangenen in concentratiekampen. Uitlaatgassen werden o.a. gebruikt in Sobibór en Treblinka. Ook richtten de Duitsers met behulp van vrachtwagens mobiele gaskamers in. De joden werd verteld dat ze "op transport"

gingen per vrachtwagen, vervolgens werden de uitlaatgassen de laadruimte ingeleid. De wagen reed vervolgens door naar een massabegraafplaats.

Gaskamers vanaf 1941

Experimenten met blauwzuur vonden voor het eerst plaats in Auschwitz. Eén van de bewakers van het kamp was op het idee gekomen om dit gas - dat al in het kamp gebruikt werd voor ontluizing van kleding - toe te passen op de gevangenen. Na enig geëxperimenteer werd in september 1941 gekozen voor Zyklon-B, dat bij contact met lucht in een voldoende warme omgeving verdampt tot blauwzuur. Zyklon-B was goedkoop, het was makkelijk te vervoeren en de gevangenen overleden snel en zonder zichtbaar bloedvergietsen.

Bij aankomst in een (vernietigings)kamp werden de gevangenen gesplitst. De gezondere en sterkere mannen werden direct aan het werk gezet (het *Sonderkommando*). De vrouwen, kinderen, bejaarden en zieken werden apart gehouden. De slachtoffers werden naar een kleedruimte geleid, waar hen werd meegedeeld dat ze gewassen en ontluisd zouden worden. Het voordeel van die werkwijze was dat men achteraf de lijken niet hoefde uit te kleden. Men moest alle kleding en kostbaarheden achterlaten en werd verzocht kleding bij elkaar te leggen en schoenen aan de veters vast te binden, zodat iedereen zijn eigendommen na het douchen terug zou vinden. Om de schijn hoog te houden kreeg ieder een stuk zeep mee, soms ook een handdoek, en waren de gaskamers ingericht als doucheruimtes. De slachtoffers verkeerden dan ook tot het laatst in de veronderstelling dat ze zouden worden gedoucht en ontluisd.

Terwijl de gevangenen verbaasd naar de douchekoppen keken waar geen water uitkwam, werden Zyklon B-pellets naar binnen geworpen door dakluiken waarbij het giftige blauwzuur ontstond terwijl het in aanraking kwam met lucht. Terwijl het gas zijn werk deed, doorzocht het Sonderkommando de kleding naar kostbaarheden. Na 20 à 30 minuten was iedereen overleden, waarop bewakers met gasmaskers binnenliepen en monden doorzochten naar gouden kronen. Vervolgens werden de slachtoffers in het naburige crematorium gecremeerd. Degenen die nog tekenen van leven vertoonden werden soms doodgeschoten maar ook wel levend naar het crematorium gebracht.

Zelfs toen het nieuws van het bestaan van de gaskamers langzaamaan bekend werd, weigerden veel mensen te geloven dat de gaskamers zouden bestaan. In totaal zijn door de Nazi's in de gaskamers vele miljoenen mensen vermoord.

Eind 2008 werden in een Berlijns appartement 28 oorspronkelijke bouwplannen daterend van 1941 tot 1944 van Auschwitz teruggevonden voorzien van handtekeningen van verantwoordelijken van de SS met de initialen van Heinrich Himmler. In dit archief is een plan teruggevonden van een gaskamer van 11,16 m op 11,20 m. De tekening van de kelderverdieping toont de sokkels voor de door Topf & Sohne geleverde verbrandingsovens. Deze vondst bewijst het systematisch geplande karakter van de genocide.

Zyklon B – het blauwzuurgas

Zyklon B was de handelsnaam van een pesticide die uiteindelijk door Nazi-Duitsland gebruikt werd in een aantal gaskamers tijdens de holocaust. De naam is afgeleid van het Duitse woord voor cycloon (tropische wervelstorm).

De substantie bestond uit pellets of schijfjes houtpulp of diatomeeënaarde die geïmpregneerd waren met blauwzuur, een stabilisator en een waarschuwend geurstof. Blauwzuur (waterstofcyanide (HCN)) is namelijk een zeer vluchtige vloeistof met een kookpunt van 25,7°C. Het ruikt wel enigszins, maar niet sterk genoeg om erop te kunnen vertrouwen dat het geroken wordt voor het fataal is. De pellets gaven, zodra ze aan de open lucht blootgesteld werden, het blauwzuur af als damp. Blauwzuur verdampt ongeveer even gemakkelijk als ether. De functie van de korrels bestond eruit het gif hanteerbaar en makkelijker doseerbaar te maken. Het was voor de oorlog al jaren leverbaar als bestrijdingsmiddel, te gebruiken tegen veel soorten ongedierte in woningen en werd toegepast door de woning zo luchtdicht mogelijk af te sluiten en dan het product in iedere kamer te verspreiden waarna het personeel (dat gasmaskers droeg) de woning zo snel mogelijk verliet.

Symptomen

Slachtoffers van dit gas voelen in eerste instantie niets. Blauwzuur blokkeert de ademhalingsketen in de cel waardoor het metabolisme in enkele minuten stopt. Het effect treedt dus bij grote doses zo snel op dat mensen vaak nauwelijks de kans hebben om symptomen te ontwikkelen, maar zwaktegevoel, misselijkheid en braken komen bij iets langzamer optredende vergiftigingen wel voor.

Gebruik op mensen

Het pesticide werd door de Nazi's gebruikt in de gaskamers van de holocaust in de vernietigingskampen Auschwitz Birkenau en Majdanek.

Initieel werd Zyklon B in de concentratiekampen gebruikt voor ontluizen en ter bestrijding van tyfus. In september 1941 werden in Auschwitz I de eerste experimenten uitgevoerd met het doden van mensen met behulp van het vergif. Zyklon B werd daarvoor geleverd door de Duitse bedrijven Degesch (Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung GmbH) en Tesch & Stabenow, onder licentie van octrooihouder IG Farben. Volgens de Duitse wet moest aan Zyklon B een waarschuwend geurstof worden toegevoegd, maar de Nazi's bevalen Degesch, in strijd met deze wet, Zyklon B te produceren zonder de waarschuwingstof.

Na de oorlog werden twee directeuren van Tesch door een Brits oorlogstribunaal berecht en geëxecuteerd voor hun aandeel in het leveren van de stof. Zyklon B werd in eerste instantie ontwikkeld in de jaren 1920 door Fritz Haber, een Duitse voormalige jood die in 1934 moest emigreren omdat hij het nationaalsocialistische gedachtegoed niet wilde steunen.

Gebruik van het woord *Zyklon* is nog altijd een bron van woede voor sommige Joodse groeperingen. In 2002 moesten zowel Bosch Siemens Hausgeräte als Umbro pogingen laten varen om de term als handelsmerk te gebruiken voor hun producten.

De reden achter de naam Zyklon B is onduidelijk. Er bestond al een middel **Zyklon A**. Zyklon A was ook een pesticide met methyl cyanoformaat als werkzame component in tegenstelling tot Zyklon B dat blauwzuur als werkzame component had. Het lijkt waarschijnlijk dat overeenkomstige naamgeving slaat op de effectiviteit in de bestrijding van ongedierte (denk aan het schoonmaakmiddel dat als een 'witte tornado' door het huis vliegt). Productie van methylcyanoformaat werd onder het Verdrag van Versailles verboden omdat het kon dienen als een reagens bij de productie van strijdgassen.

Auschwitz

In april 1940 besloot Reichsführer-SS en hoofd van de Duitse politie Heinrich Himmler dat er in het zuiden van Polen een concentratiekamp moest komen. Het kamp werd ondergebracht in een oude kazerne even buiten Oświęcim en werd in mei 1940 in gebruik genomen. Het werd eerst gebruikt om Poolse verzetsmensen en intellectuelen onder te brengen, later ook Russische krijgsgevangenen, "gewone" Duitse criminelen, politieke gevangenen, Jehova's getuigen (Bijbelonderzoekers), "asociale elementen" zoals landlopers en prostituees, homoseksuelen en Joden. Na juni 1940 arriveerden ook gevangenen uit andere landen. Gedurende de eerste jaren van het bestaan van het kamp werden er op elk moment tussen de dertien- en zestien duizend mensen gevangen gehouden. In 1942 nam de aanvoer van gevangenen toe en bereikte dit aantal de twintigduizend.

Boven de ingang hangt heden ten dage nog steeds de cynische spreuk *Arbeit macht frei* ("werken maakt vrij"), die aan de buitenkant de indruk van een *werkkamp*, in plaats van een *vernietigingskamp*, moest wekken. De gevangenen die dagelijks het kamp voor dwangarbeid verlieten, marcheerden op orkestmuziek door de poort. Terwijl het orkest aan hun linkerkant vrolijke muziek stond te spelen^[2], werden aan de rechterkant de lichamen van vermoorde gevangenen opgestapeld als afschrikwekkend voorbeeld. In tegenstelling tot de indruk die men krijgt uit de meeste films over Auschwitz, werden de meeste Joden echter in Auschwitz (II) Birkenau gevangen gehouden, en gingen zij niet door deze poort.

De SS koos enkele gevangenen uit, om als bewakers met bepaalde privileges op de andere gevangenen te letten. Zij werden *Kapo's* genoemd, van het Franse 'caporal' of van het Italiaanse 'capo', d.i. hoofd, bestuurder.^[3] Waarschijnlijker is het echter de afkorting van KAmP POLizei. Dit waren vaak Duitse beroepscriminelen, die opvielen door hun wreedheid, in tegenstelling tot de politieke gevangenen en verzetsstrijders die veelal een hoogstaand karakter hadden.

De verschillende kampgroepen werden door speciale kenmerken op de kampkleding onderscheiden. Joden werden in het algemeen het slechtst behandeld. Er werd zes dagen per week, 11 uur per dag gewerkt (in de nabijgelegen wapenfabrieken ook vaak zeven dagen). Zondagen waren voor wassen en douchen gereserveerd. Door de harde arbeidsomstandigheden, het weinige eten, de wreedheid van de SS en de slechte hygiëne, was het sterftecijfer onder de gevangenen zeer hoog. In september 1941 voerde de SS in gevangenenblok 11 een proef uit met het gas Zyklon B. Hierbij werden 850 Polen en Russen vergast. Ook werd een bunker tot gaskamer met crematorium omgebouwd. De verbrandingsovens waren van een Duitse firma J. A. Topf und Söhne. Deze gaskamer was van 1941 tot 1942 in bedrijf. Met de komst van Auschwitz II werd er weer een luchtafweerbunker van gemaakt. Eind 2008 werden in een Berlijns appartement 28 oorspronkelijke bouwplannen daterend van 1941 tot 1944 van dit kamp teruggevonden voorzien van handtekeningen van verantwoordelijken van de SS met de initialen van Heinrich Himmler. In dit archief is een plan teruggevonden van een gaskamer van 11,16 m op 11,20 m. De tekening van de kelderverdieping toont de sokkels voor de door *Topf & Söhne* geleverde verbrandingsovens. Deze vondst bewijst het systematisch geplande karakter van de genocide.^{[4][5]}

De eerste vrouwen kwamen in maart 1942 naar Auschwitz. Tussen april 1943 en mei 1944 voerde de gynaecoloog Carl Clauberg sterilisatie-experimenten op Joodse vrouwen uit, met als doel een eenvoudige injectiemethode voor Slavische volkeren te ontwikkelen. Dr. Josef Mengele (de *Engel des doods*) experimenteerde met tweelingen in hetzelfde gebouw (blok 10). Patiënten in het kampziekenhuis die niet snel genoeg gezond werden verklaard, werden vermoord door de nazi's met een fenolinjectie direct in het hart.

Tussen het "ziekenblok 10" en het "gevangenenblok 11" was een gesloten binnenplaats ingericht voor martelingen en executies. Hier werden gevangen tegen de muur gezet. Vooraf moesten zij zich uitkleden in een omkleedruimte met wasbak in blok 11, waarna ze door een zijdeur de binnenplaats op werden gebracht. Als marteling werden de armen van de gevangenen op de rug gebonden. Vervolgens werden ze opgehangen aan hun handen. De palen waaraan dit gebeurde zijn nog steeds op deze binnenplaats te zien. Om te voorkomen dat de zieken konden zien wat zich op deze binnenplaats afspeelde zijn de ramen van blok 10 aan deze kant dichtgetimmerd.

In gevangenenblok 11 werden, zoals de naam al doet vermoeden, gevangenen vastgehouden. Het merendeel van dit blok bestaat dan ook uit cellen. Om mensen extra streng te straffen bevatte dit blok ook cellen van ongeveer een vierkante meter vloeroppervlak. Deze waren tot aan het plafond dichtgemetseld, met alleen onderin een luik waardoor de gevangen naar binnen moesten kruipen. In een dergelijke cel werden gevangenen met vier personen opgesloten. Overdag moesten zij zo'n 11 uur werken om de rest van de tijd weer opgesloten te worden, soms tot wel 12 dagen achtereen. Veel gevangenen overleefden dit niet, zij stierven aan oververmoeidheid of verstikking.

Josef Mengele

Afkomst en opleiding

Mengele was afkomstig uit een gegoede familie van Beierse industriëlen en fabrikant van landbouwmachines. Hij was als scholier ambitieus, en wilde graag beroemd worden. Aan het begin van de jaren dertig sloot Mengele zich aan bij de organisatie Stahlhelm die later opging in de SA. Daaruit trok hij zich in 1934 weer terug onder opgave van gezondheidsredenen. Vanaf 1930 studeerde hij geneeskunde en antropologie in München, Wenen en Bonn. In 1935 promoveerde hij voor de eerste keer, in de antropologie, op het proefschrift *Rassenmorphologische Untersuchung des vorderen Unterkieferabschnitts bei vier rassischen Gruppen (Rassenmorphologisch onderzoek van het voorste deel van de onderkaak bij vier raciale groeperingen)*. In 1936 deed hij artsexamen en verrichtte hij een co-assistentenschap kindergeneeskunde van vier maanden in Leipzig. In 1937 werd hij assistent bij het 'Institut für Erbbiologie und Rassenhygiene' in Frankfurt am Main en werd hij lid van de NSDAP. In 1938 sloot hij zijn studietijd in de medicijnen aan de universiteit van Frankfurt am Main af met het proefschrift *Sippenuntersuchungen bei Lippen-Kiefer-Gaumenspalte (Familiegroeponderzoek bij lip-kaak-ghemeltespleet)*. Eveneens in 1938 sloot hij zich aan bij de SS. Hij verrichtte zijn dienstplicht tussen september 1938 en januari 1939. In 1939 trouwde hij met Irene Schoenbein, met wie hij een zoon kreeg.

Auschwitz

In 1940 werd hij opgeroepen voor de Wehrmacht. Hij meldde zich in augustus vrijwillig bij de Waffen-SS. Hij werd naar Polen gestuurd als bataljonsarts en raakte in 1942 zwaar gewond. Na genezing bleek hij niet meer geschikt voor het front en daarom werd hij naar Berlijn overgeplaatst. Vanaf 30 mei 1943 werkte hij in het concentratiekamp Auschwitz. Daar selecteerde hij de nieuw-aangekomen gevangenen; hij besloot wie er bleef leven en wie meteen werd gedood. Hij werd berucht door zijn zeer wrede en onethische medische experimenten op met name tweelingen in het concentratiekamp, waaronder blootstelling aan koude tot aan overlijden, experimenten in vacuümkamers, amputeren van ledematen en organen (in vele gevallen zonder verdoving) het uitproberen van behandelingen en geneesmiddelen. Ook heeft hij ooit een tweeling aan elkaar genaaid, hij wilde weten of hij een siamese tweeling kon creëren. Nog een experiment van Mengele: hij spoot blauwe vloeistof in donkere ogen, om te kijken of ze blauw werden. Dat hielp uiteraard niets en een groot aantal proefpersonen van zijn tests overleefde het niet. Hoe onmenselijk Mengeles proefnemingen ook waren en hoeveel mensen er ook door zijn tests overleden, toch worden de resultaten van sommige van zijn experimenten nog altijd gebruikt in de industrie. Zo testte Mengele via elektrocutie hoe hoog de stroomsterkte maximaal mocht zijn zonder dat een mens eraan sterft. Zijn bevindingen vormen nog steeds de basis voor de fabricage van aardlekschakelaars[1]. Hij streefde een habilitatie na, maar daar is het nooit van gekomen.

Na de oorlog

Na de oorlog werkte hij onder een valse naam tussen 1945 en 1949 als boerenknecht in Mangolding, een dorp bij Rosenheim. In 1949 ontsnapte hij via Italië naar Zuid-Amerika. Tussen 1949 en 1959 woonde hij in Buenos Aires, financieel ondersteund door zijn familie. In 1954 scheidde hij van zijn vrouw. In 1956 bracht hij een vakantie in Zwitserland door met de weduwe van zijn broer Karl, zijn zoon en een neef. Hij vroeg een nieuwe Duitse pas aan onder zijn eigen

naam - en kreeg die ook. Hij hertrouwde in 1958 in Montevideo, Uruguay, met zijn schoonzuster.

Op 3 augustus 1958 deed de schrijver Ernst Schnabel, die over Anne Frank heeft geschreven, aangifte tegen Mengele. In februari 1959 leidde dit tot een eerste arrestatiebevel. Mengele week uit naar Paraguay en werd Paraguayaans staatsburger. Na de ontvoering van Adolf Eichmann door de Israëlische geheime dienst voelde hij zich in de zomer van 1960 ook daar niet meer veilig en dook hij onder in Brazilië. Daar overleed Mengele in 1979 tijdens het zwemmen, mogelijk aan een hartinfarct of een beroerte. Hij werd onder de naam 'Wolfgang Gerhard' begraven. Zijn dood bleef nog een aantal jaren geheim. Er werden destijds grote sommen geld uitgelooft voor zijn arrestatie. Zijn identiteit werd in 1985 na opgraving van het lichaam en meting van de botten bevestigd, en in 1992 definitief bewezen door zijn DNA te vergelijken met dat van nog levende familieleden (genetische vingerafdruk), waarmee het gerucht, dat hij nog in leven zou zijn, werd weerlegd.

Na de oorlog kwam een debat op gang onder welke voorwaarden medische experimenten op mensen zijn toegestaan. Dit leidde tot de verklaring van Helsinki die door de WMA (World Medical Association) is opgesteld.

Cijfers

Miljoenen Joden zijn door de nazi's omgebracht. Naoorlogse schattingen belopen:

- Polen: 2.350.000
- Sovjet-Unie: 700.000
- Hongarije: 440.000
- Tsjecho-Slowakije: 233.000
- Roemenië: 200.000
- Duitsland: 160.000
- Nederland: 101.800
- Frankrijk: 60.000
- Oostenrijk: 58.000
- Griekenland: 57.000
- Joegoslavië: 55.000 (waarvan 31.000 in Kroatië)
- België: 25.411
- Italië: 8500
- Luxemburg: 3000
- Noorwegen: 700

Het totaal aantal vermoorde Joden wordt geschat op getallen tussen de vijf en de zes miljoen.

Proces van Neurenberg

Het **Proces van Neurenberg** (eig.: 'Major war criminals of European Axis') is het in de Duitse stad Neurenberg gehouden proces tegen 22 kopstukken van het nazi-regime uit de Tweede Wereldoorlog. Omdat het eigenlijk om meerdere processen ging wordt ook wel gesproken van de **Neurenbergse processen**. Het proces werd geleid door de Grote Vier: de Verenigde Staten, de Sovjet-Unie, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk. De overige geallieerde landen stuurden waarnemers. De rechtbank werd het Internationale Militaire Tribunaal genoemd. Het proces begon op 20 november 1945 en duurde tot 1 oktober 1946, toen het vonnis werd uitgesproken. Tijdens dit proces waren verschillende betrokkenen actief.

De Grote Vier baseerden dit proces in grondslag op de Verklaring van Moskou. Deze verklaring maakt onderscheid tussen grote oorlogsmisdadigers, waaronder verstaan werd diegenen wier misdrijven niet aan een bijzondere geografische plaats verbonden waren.

Critici hebben soms getracht de legitimiteit van dit proces aan te vechten door aan te voeren dat mogelijk door de geallieerde troepen bedreven vergelijkbare misdaden niet vervolgd werden, en door te stellen dat veroordeling van te voren al vastgestaan zou hebben. Dit laatste wordt in belangrijke mate ontkracht doordat verschillende gedaagden vrijgesproken zijn en anderen tot relatief lichte straffen veroordeeld werden. Thans wordt het Tribunaal van Neurenberg algemeen beschouwd als belangrijk beginpunt van het Internationaal strafrecht.

Het Proces van Neurenberg is de bekendste; het was het proces tegen 22 kopstukken van het nazi-regime uit de Tweede Wereldoorlog. Het is echter niet het enige proces dat na de Tweede Wereldoorlog gehouden werd in Neurenberg. In Neurenberg werden ook andere processen gevoerd niet voor het Internationale Militaire Tribunaal maar voor Amerikaanse militaire rechtbanken. Deze vervolgproucessen vonden wel in dezelfde ruimte plaats; zie het artikel Processen van Neurenberg.

Executie van de doodvonnissen

Op 16 oktober 1946 werden de veroordeelden ter dood gebracht. De doodvonnissen werden uitgevoerd door sergeant James C. Woods. De veroordeelden werden opgehangen volgens het principe van een lange val, waarna de nek brak. Volgens de officiële rapporten ging alles volgens plan, maar tegenwoordig wordt wel beweerd dat dat niet het geval was en dat Woods de val met opzet korter had gemaakt, zodat de veroordeelden zouden sterven door verstikking. De tijd tussen de executie en doodverklaring was namelijk erg lang. Ribbentrop hing 14 minuten voordat hij stierf. Keitel 24 minuten. Frick sloeg in zijn val met het gezicht tegen de rand van het gat. De ter dood veroordeelden werden vlak na hun terdoodbrenging vervoerd naar een concentratiekamp, alwaar de lichamen in een nog in bedrijf zijnde oven van dit kamp werden verbrand. Hun as werd verstrooid over de rivier de Isar.

Simon Wiesenthal

Levensloop

Wiesenthal trouwde in 1936 met Cyla Müller. In de Tweede Wereldoorlog werden ze beiden gearresteerd en kwamen ze in het concentratiekamp Janovska terecht, dicht bij de stad Lwów waar ze woonden. Simon werd van daaruit naar kamp Mauthausen (Oostenrijk) getransporteerd. Hij had intussen wel kans gezien valse papieren te regelen voor zijn vrouw, die daarmee in 1942 kon ontsnappen. Ze dook tot 1944 onder in Warschau; van daaruit werd ze naar Duitsland getransporteerd, waar ze als dwangarbeidster (nog onder haar valse naam) moest werken. Wiesenthal overleefde het kamp en na de oorlog zagen ze elkaar weer terug. De wederzijdse families, Wiesenthal en Müller, verloren in de Holocaust in totaal 89 familieleden.

In 1946 vestigde het echtpaar Wiesenthal zich in Wenen. Daar kregen ze een dochter, Pauline.

In april van 2003 kondigde Wiesenthal op 94-jarige leeftijd aan dat hij met pensioen ging, met als reden dat hij de massamoordenaars gevonden had waar hij naar zocht: "Ik heb ze allemaal overleefd. Als er nog over waren, zouden ze te oud en in te slechte gezondheid zijn om terecht te staan. Mijn taak is volbracht." Volgens Wiesenthal is de enige nog levende Oostenrijkse oorlogsmisdadiger **Alois Brunner**, de rechterhand van Eichmann, van wie gezegd wordt dat hij in Syrië ondergedoken zit. Wiesenthal's vrouw Cyla overleed op 10 november 2003 op 95-jarige leeftijd. Simon Wiesenthal overleed twee jaar later op 96-jarige leeftijd.

Nazi-vervolgingen

In 1947 opende Wiesenthal in het Oostenrijkse Linz het 'Documentation Centre on the Fate of the Jews and their Persecutors'. Vanuit dit centrum werd niet alleen bewijsmateriaal verzameld, maar ook praktische hulp gegeven aan overlevenden van de kampen. In 1954 werd het centrum weer gesloten. De achtergrond van de sluiting was dat er op dat moment in West-Europa weinig animo leek te zijn voor zijn werk. Bij de sluiting van het centrum droeg Wiesenthal de documenten over aan Yad Vashem.

Wiesenthal vervolgde zijn werk, onder meer in samenwerking met de Israëliëse geheime dienst.

In 1961 werd in Wenen, na de aanhouding en berechting van Eichmann, het Joods Documentatie Centrum, beter bekend als het Simon Wiesenthal Centrum, opgericht. Deze joodse mensenrechten-organisatie wil de herinnering aan de Holocaust levend houden. Het hoofdkwartier van de organisatie zetelt thans in Los Angeles.

Wiesenthal en zijn -- in Wenen gevestigde -- 'Jewish Documentation Center' speelden een sleutelrol in de opsporing en veroordeling van het brein achter de uitvoering van de *Endlösung*, Adolf Eichmann. In totaal leidden de inspanningen van hem en zijn medewerkers tot de arrestatie en berechting van circa 1100 gevluchte en ondergedoken oorlogsmisdadigers.

Zo vond Wiesenthal in 1963 de voormalige officier van de Gestapo Karl Silberbauer, die inmiddels bij de politie in Wenen werkte. Als Gestapo-officier had Silberbauer Anne Frank gearresteerd. Zijn bekentenis hielp bij het ontkrachten van revisionistische beweringen dat het dagboek van Anne Frank een vervalsing zou zijn.

Ook werd door de activiteiten van Wiesentahl, Franz Stangl opgepakt, die commandant was geweest van de vernietigingskampen Treblinka en Sobibór.

Hermine Ryan-Braunsteiner werd gevonden in de Verenigde Staten. Zij had in Majdanek toegezien op de moord op honderden kinderen. Zij werd in 1973 aan Duitsland uitgeleverd.

In 1977 werd het Simon Wiesenthal Centrum opgericht met als doel: het levend houden van de herinnering aan de holocaust.

Dinko Sakic, de commandant van het concentratiekamp Jasenovac in Kroatië, werd in 1998 in Argentinië gevonden. Hij werd vervolgens berecht in Kroatië.

Een oorlogsmisdadiger waar Wiesenthal tevergeefs naar gezocht heeft was Josef Mengele (deze stierf in 1979)

Alois Brunner

Alois Brunner (Rohrbrunn (Burgenland), 8 april 1912) is een Oostenrijks oorlogsmisdadiger.

Op negentienjarige leeftijd werd hij lid van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij en de SA. Omdat de NSDAP verboden was, verloor hij zijn baan bij een warenhuis. Later werd hij ook lid van de SS.

In 1938 leerde hij Adolf Eichmann kennen en werd zijn assistent. Hij was van 1943 tot 1944 commandant van Kamp Drancy bij Parijs. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij verantwoordelijk voor de dood van minstens 130.000 joden.

Na de oorlog vluchtte hij naar Syrië en ging daar wonen onder de schuilnaam dr. Georg Fischer. Hij werkte daar voor de geheime dienst. In 1954 en 1956 werd hij door een Franse rechtbank bij verstek ter dood veroordeeld. Bij aanslagen met bombrieven op zijn leven in 1961 en 1980 verloor hij één oog en een aantal vingers. Deze aanslagen waren gepleegd door de Israëliëse geheime dienst Mossad. Hij werd tevergeefs gezocht door het echtpaar Serge en Beate Klarsfeld.

In 1987 vertelde Brunner in een telefonisch interview met de Amerikaanse krant Chicago Sun-Times vanuit Syrië, dat hij geen spijt van zijn misdaden had en ze opnieuw zou begaan als hij de kans kreeg...!!

Sinds 1999 wordt beweerd dat Brunner in 1996 overleden is, maar deze geruchten zijn nooit bevestigd. Syrië heeft altijd geweigerd hem uit te leveren.

Er zijn ook nog geruchten, dat hij onder strenge politiebewaking in het luxe "Meridian hotel" in de Syrische hoofdstad Damascus leeft.

Op 2 maart 2001 werd hij bij verstek door een Franse rechtbank veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Op 9 december 2005 werd bekend, dat de politie van Brazilië hem in Salvador da Bahia, in het noordoosten van Brazilië, op het spoor is: hij zou in 1999 vanuit Syrië geëmigreerd zijn naar Brazilië en op het moment van die bekendmaking (december 2005) op vakantie zijn in Luzern, Zwitserland. Zelf ontkende de gevonden persoon, dat hij Alois Brunner was en beweerde veel jonger te zijn dan de gezochte nazi: hij zou in 1939 geboren zijn in Zwitserland. Op 13 juli 2007 werd bekend, dat Oostenrijk hem nog steeds zoekt als voortvluchtige oorlogsmisdadiger, tegen een beloning van 50.000 euro. Hetzelfde gold voor Aribert Heim.

Neonazisme

Neonazisme is nationaal-socialisme van na de Tweede Wereldoorlog. Het is een ideologie die ervan uitgaat dat het Indo-Europese ras of in meer extreme zin, het blanke ras van mensen, het arische ras, superieur is aan alle andere rassen. Ook gaat de ideologie ervan uit dat het jodendom uit is op wereldheerschappij en de uiteindelijke vernietiging van het blanke ras, daarom worden de Joden als de grootste vijand gezien door (neo-)nazi's. Nazisme is na de Tweede Wereldoorlog verboden in Duitsland en veel andere landen. Maar kleine groepen neonazi's bestaan nog steeds, over de hele wereld. Een voorbeeld hiervan is de NSDAP/AO. Naast neonazi's bestaat er een gerelateerde groep die het bestaan van de Holocaust en andere historische feiten uit het nazisme ontkennen, en over nazi-Duitsland en wat er gedurende die jaren gebeurde uitsluitend positieve geschiedenis schrijven (zie Holocaustontkenning).

Holocaustontkenning

Holocaustontkenning of **Holocaustrevisiönisme** zijn benamingen voor het geheel of gedeeltelijk verwerpen van de geschiedschrijving rondom de Holocaust.

Gedurende de Tweede Wereldoorlog deporteerde Nazi-Duitsland grote aantallen Joden en andere ongewenste bevolkingsgroepen naar concentratiekampen waar velen van hen omkwamen. Deze verwerping van algemeen geaccepteerde historische feiten en gebeurtenissen richt zich op het aantal doden, de daadwerkelijke intentie van het Naziregime, de wijze waarop de slachtoffers stierven, logistieke beperkingen, en naoorlogse propaganda. Een veel gebruikte uitdrukking van Holocaustrevisiönisten is dat de overwinnaar de geschiedenis schrijft.

Terminologie

Historici gebruiken de academische term 'historisch revisionisme' voor het onderzoek naar de verhalen die als geschiedenis worden verteld; dit onderzoek wordt gedaan om de geschiedschrijving te herzien met nieuw ontdekte feiten, met informatie die minder bias bevat, of met preciezere informatie. Ook gevestigde geschiedkundigen staan open voor de mogelijkheid dat geschiedenis, zoals die traditioneel wordt verteld, misschien niet helemaal accuraat is en dus onderworpen kan worden aan een herziening. Historisch revisionisme is in deze zin een algemeen geaccepteerd deel van geschiedkundige studies.

De term *historisch revisionisme* werd recentelijk echter ook vaak gebruikt door veel Holocaustontkenners. Critici stellen dat Holocaustontkenners historisch revisionisme op een onjuiste wijze toepassen. Gordon McFee schreef bijvoorbeeld in zijn essay *Why Revisionism isn't* dat:

Revisionisten beginnen met het stellen van de conclusie dat de Holocaust niet plaats heeft gevonden en werken daarna terug naar de feiten om ze aan te passen aan al gestelde conclusie. Oftewel, ze keren de geëigende methodologie om [...], en zetten zo de historische methode van onderzoek en analyse op z'n kop. [1]

Overtuigingen van holocaustrevisionisten

Holocaustrevisionisten doen een of meerdere van de volgende uitspraken:

1. Er was geen specifieke order door Adolf Hitler of andere nazikopstukken om de Joden uit te roeien, hoewel hun gevangenschap in concentratiekampen en de dwangarbeid in fabrieken dit effect hadden.
2. Hoewel er misdaden werden gepleegd, werden deze niet centraal georkestreerd en dus had het naziopperbevel geen verantwoordelijkheid voor de uitvoering van deze politiek.
3. De concentratiekampen waren werkkampen, geen vernietigingskampen.
4. Er was geen zinnige reden om gevangenen naar een kamp te vervoeren waar zij zouden moeten worden gevoed, vooral gezien de complicerende omstandigheid dat voedsel tijdens de laatste jaren van de oorlog moeilijk te verkrijgen was. Waarom zouden nazi's hun tijd, geld en middelen verspillen om de gevangenen levend te houden als hun doel was hen te doden?
5. De meeste sterfgevallen zouden zijn veroorzaakt door tyfusepidemieën, toe te schrijven aan luizen, en tekort aan voedsel wegens bombardementen op spoorwegen tijdens de laatste jaren van de oorlog, niet aan de gaskamers.
6. Na de bevrijding van Bergen-Belsen door Britse troepen stierven alsnog 13.000 van de overlevenden aan de gevolgen van ondervoeding en ziektes.
7. Grote aantallen Joden beweren overlevenden van de nazigevangenskampen te zijn om geld van de Duitse en/of andere overheden te krijgen.
8. De nazi's gebruikten geen gaskamers om Joden massaal te vermoorden, Zyklon-B werd gebruikt voor het ontluisen van kleding.
9. De crematoria in de concentratiekampen waren er alleen om de doden te verbranden die onder 'normale' omstandigheden waren gestorven en niet om zoveel mogelijk vermoorde Joden op een 'fabrieksmatige' wijze op te ruimen.
10. De brandstof en tijd die nodig is om massaal de doden te verbranden was niet beschikbaar en de machines ontbraken die in crematoria de botten vermalen die achterblijven na de verbranding.
11. Het aantal van circa 6 miljoen Joodse doden is zwaar overdreven.

12. Het filmmateriaal dat getoond werd na de Tweede Wereldoorlog was speciaal vervaardigd als propaganda tegen de nazi's door de Sovjets. Beweringen dat de nazi's stoomcabines en onder stroom staande vloeren gebruikten in plaats van gaskamers en dat er zeep en lampenkappen werden gemaakt van de doden waren hier onderdeel van.
13. De Holocaust is door zionisten georkestreerde propaganda om een Joodse staat te kunnen stichten, daarbij geholpen door de geallieerden die de kans op een heropstanding van het nationaalsocialisme wilden verkleinen.
14. Het historische bewijs voor de Holocaust is vervalst of moedwillig verkeerd geïnterpreteerd. De Holocaust kreeg pas rond 1970 grote bekendheid waardoor beweringen moeilijker gestaafd konden worden.
15. Het bewijs geleverd gedurende het Neurenbergtribunaal is in veel gevallen flinterdun met tegenstrijdige ooggetuigenverslagen. Tevens waren de rechters partijdig en was er zo goed als geen verdediging.
16. Er is een Amerikaanse, Britse of Joodse *samenzwering* om Joden als slachtoffers af te beelden en om Duitsers te demoniseren.
17. Het dodental van Auschwitz werd van 4,5 miljoen bijgesteld tot 1,5 miljoen hetgeen weinig media-aandacht teweegbracht.
18. Indien de nazi's werkelijk de geschatte capaciteit hadden om 3000 tot 6000 mensen per dag systematisch om te brengen was er geen enkele overlevende overgebleven.

Argumenten tegen de claims van Holocaustontkenners

Vrijwel alle academici en geschiedkundigen ontkrachten bovengenoemde uitspraken om onder andere de volgende redenen:

- Het bewijs aangaande de gebeurtenissen is te wijdverspreid en te goed gedocumenteerd om vervalst te zijn geweest;
- Zo waren er duizenden overlevenden van de concentratiekampen die zeer duidelijke ooggetuigenverslagen hebben vastgelegd over de toestanden en de gang van zaken daar. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat al deze getuigen in een complot zaten en daarom allemaal gelijklopende verslagen gaven over hun belevenissen;
- Er waren verschillende bewakers van concentratie- en vernietigingskampen die de verslagen hebben bevestigd.

Hoewel de nazi's aan het eind van de oorlog veel materiële bewijzen trachtten te vernietigen is er genoeg overgebleven, zoals persoonlijke spullen waaronder de honderdduizenden brillen, tassen en koffers, kledingstukken en schoenen die in opslagkamers bij de kampen werden aangetroffen. Zelfs grote balen mensenhaar werden aangetroffen dat alleen door tienduizenden personen geleverd kon zijn. Een belangrijke omstandigheid was ook dat de nazi's een nauwkeurige administratie bijhielden van de gevangenen in de kampen en de transporten die dagelijks aankwamen. Deze is bij sommige kampen redelijk intact in handen van de snel oprukkende geallieerden gevallen. Deze administraties spraken duidelijke taal over de gebeurtenissen waarvan zij verslag deden.

Holocaustontkenning onderzocht

Frankrijk, België, Nederland, Duitsland en andere landen hebben een wetgeving die het illegaal maakt om claims te doen die equivalent zijn aan Holocaustontkenning. Veel mensen die de Holocaust niet ontkennen, zoals Noam Chomsky, zijn

desondanks toch tegen zulke beperkingen van de vrijheid van meningsuiting. Chomsky zorgde voor een rel toen Serge Thion een van Chomsky's essays gebruikte als een voorwoord van een boek met holocaustontkennende essays. Sommige Neo-Nazi groeperingen en aanverwanten zoals 'white supremacists' in de VS ontkennen dat de Holocaust ooit heeft plaatsgevonden.

Holocaustontkenning in het Midden-Oosten

Volgens Joseph Massad dient Holocaustontkenning in het Midden-Oosten vooral te worden gezien in het licht van het Israëlisch-Palestijnse conflict. Volgens het zionistische standpunt rechtvaardigt de Holocaust het bestaan van de Joodse staat en impliceert de erkenning van de Holocaust, de erkenning van het bestaansrecht van de Joodse staat. Critici echter, spreken dit verband tussen de Holocaust en Israël tegen en stellen bovendien dat de Israëlische regering en pro-Israëlische groeperingen de herinnering aan de Holocaust en angst voor anti-semitisme aanwenden voor politieke doeleinden. Desondanks trokken de meeste mensen in het Midden-Oosten de Israëlische uitleg niet in twijfel, die zegt dat wie de Joodse genocide erkent vanzelf het bestaansrecht van Israël erkent. Dit zou volgens Massad het gevolg hebben gehad dat deze mensen de Holocaust zijn gaan zien als louter een voorwendsel om de Israëlische onderdrukking van de Palestijnen te rechtvaardigen.^[1]

Diverse Arabische regeringen zoals die van Irak, Syrië, Egypte en Jordanië evenals de Palestijnse Autoriteit publiceren Holocaustontkennende werken.^{[2][3]} Veelal betreft het hier letterlijke en onkritische vertalingen van de 'literatuur' van westerse revisionisten. Deze werden bestsellers in een aantal Arabische naties. De Palestijnse president Mahmoud Abbas schreef een proefschrift waarin hij onder verwijzing naar Robert Faurisson en Raul Hilberg stelde dat er helemaal geen 6 miljoen, maar maximaal 890.000 Joden omgebracht zouden zijn. Hamas-voorman al-Rantissi beweerde tijdens een interview in 2001 dat de misdaden van de nazi's (voor zover het al niet een van de grootste leugens uit de geschiedenis betrof) in het niet vallen bij de misdaden die door zionisten tegen het Palestijnse volk zijn begaan ^[4].

Sinds zijn aantreden begin 2006 deed de president van Iran, Mahmoud Ahmadinejad, regelmatig Holocaustontkennende uitspraken in het openbaar, onder enthousiaste bijval van vele radicale en fundamentalistische groeperingen in deze regio. In het algemeen kan geconstateerd worden dat bij Holocaustontkennende uitspraken tegelijk grove antisemitische termen gebruikt worden waarbij tegelijkertijd ook nog eens de wens wordt uitgesproken om de *zionistische entiteit* te vernietigen.

In Teheran werd op 11 en 12 december 2006 de conferentie *A World without Zionism* gehouden waarin de Iraanse leider Ahmadinedjad opriep om "*Israël van de kaart te vegen*^[5]". De politieke achtergrond hiervan is dat als de holocaust niet bestaan zou hebben, de joden dan ook geen recht zouden hebben op een eigen staat. Iran praat hier onder andere met westerse wetenschappers en rabbi's. Alleen revisionisten kwamen echter op deze conferentie opdagen, evenals anti-zionistische joden. Onder andere is David Duke uitgenodigd, voormalig leider van de Amerikaanse Ku Klux Klan. Ook werd de Franse hoogleraar Robert Faurisson uitgenodigd, die beweert dat de Holocaust een mythe is. De Duitser Fredrick Töben probeert met een schaalmodel van Treblinka aan te tonen dat het fysiek onmogelijk was om daar 700.000 mensen om te brengen. De Israëlisch Arabische jurist Khaled Kasab Mahameed en deskundige op het gebied van de holocaust werd de toegang ontzegd, omdat hij over een Israëlisch paspoort beschikt. Onder andere de Belgische minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht veroordeelde het houden van de

conferentie, evenals het Vaticaan, de Duitse bondskanselier Angela Merkel en de Britse premier Tony Blair.

Holocaustontkenning in de wet

In België en Nederland is het bagatelliseren, ontkennen of goedpraten van de Holocaust verboden. In Nederland heeft de Hoge Raad in 1995 (in de zaak tegen Siegfried Verbeke) bepaald dat Holocaustontkenning valt onder het discriminatieverbod en dus strafbaar is volgens de artikelen 137c en 137e van het Wetboek van Strafrecht. Regelmatig wordt door het Meldpunt Discriminatie Internet tegen bepaalde uitingen van revisionisme op internet opgetreden. Sinds 1995 kent ook België wetgeving waarin specifiek het ontkennen van misdrijven tegen de mensheid of het ontkennen van de genocide door de nazi's strafbaar gesteld wordt.

In Duitsland wordt het openbaar ontkennen van de Holocaust naar §130^{6l} van het Duitse strafwetboek strafbaar gesteld. Ook in Frankrijk, Israël, Canada, Litouwen, Nieuw-Zeeland, Oostenrijk, Polen, Slowakije, Zwitserland en Zuid-Afrika is Holocaustontkenning strafbaar. In de Verenigde Staten kan Holocaustontkenning niet vervolgd worden omdat het eerste amendement van de grondwet daar zwaarder weegt dan het recht op bescherming tegen discriminatie (het 15e amendement).

Op 20 februari 2006 werd David Irving in Oostenrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar omdat hij tijdens een aantal lezingen in 1989 het bestaan van gaskamers had ontkend.

Lijst van bekende Holocaustontkenners :

- Mahmoud Ahmadinejad
- Harry Elmer Barnes
- Salvador Borrego
- Arthur Butz
- David Cole
- Hellmut Diwald
- Robert Faurisson
- Roger Garaudy
- Richard Harwood
- Eric Hufschmid
- David Irving
- Elisabeth Kuesters
- Fred Leuchter
- Horst Mahler
- David McCalden
- Florrie Rost van Tonningen
- W. D. Rubenstein
- Miguel Serrano
- Gerald Smith
- Siegfried Verbeke
- Mark Weber
- Richard Williamson